TIGR A HYENA,

čili

Napoleon III. a Eugenie.

Historický román z posl. dob.

(Pokračování 74.)

Klášter Pampelonský.

Víme z dřívějšího vypravování že Endemo hned druhého dne po odjezdu Olympiovu za ním se pustil, aby zmařil jeho plány, hlavně ale proto, aby ho, bude-li možná, usmrtil.

Falešný vojvoda, jenž byl svým marnotratnictvím a svým nevěrným služebníkem Johnem, kteréhož se konečně přece zbavil, skoro o všecko jmění přišel, jehož se byl nespravedlivým spůsobem zmocnil, neměl ani tušení, že Bacciochi, kterého za svého přítele a příznivce považoval, jen na to pomýšlí, aby také jeho odstranil, použiv ho dříve k odstranění Dona Olympia.

Za malým pohraničním městem Pau, z kteréhož se mohlo tenkrát jen dostavníkem, anebo soukromým povozem jezditi, byl Endemo Dona Aguada a jeho služebníka již tak daleko dohonil, že byli jen několik mil od sebe vzdáleni, a kdežto Olympio, puzen nedočkavostí, velké sumy peněz nabízel, jen aby co nejdříve na místo se dostal, nešetřil také vojvoda výloh, aby své nepřátele co možná nejdříve dohonil.

Cesta Pyrenejským pohořím byla obtížná a také nebezpečná. Olympio neměl ani tušení, že ten bídný padouch, který byl již tak často Dolores poděsil, již zase na blízku jest, a že chce stůj co stůj její štěstí překaziti. Cílem těchto dvou mužů byl klášter Pampelonský. V tomto městě bylo ale čtrnáct klášterů; františkánský byl asi čtvrt hodiny od města vzdálen, a hned za tímto klášterem byl hustý lesík. Mezi klášterem a lesíkem byla ještě, poněvadž tudy právě silnice šla, stará hospoda, nazvaná u města Granady, kde obyčejně pocestní na noc zůstávali.

Za několik dní po odjezdu falešného vojvody z Paříže kráčeli za večerního soumraku tři osoby podél klášterské zdi, majíce zaměřeno k hospodě "u města Granady." v jejíchž dolejších oknech jen slabé světlo míhalo. Ale z venku nebylo do hospodské světnice viděti, poněvadž byla okna hustými a špinavými záslonami zastřena.

Z oněch tří mužů, kteří sem přicházeli, byli dva mnichové, majíce své hnědé kukle hluboko na čelo stažené, a třetí měl na sobě plášť a zašpičatělý španělský klobouk.

Když přicházeli k hospodě, jež stála na zvýšeném místě, mluvili spolu docela po tichu. Pak se zastavili a ohlédli se po silnici, zdali nikdo za nimi nepřichází.

"Vejdete tam nábožní bratří a vyjednejme to spolu u lahve vína," pravil muž se špičatým kloboukem. "Musíme si pospíšiti. Já vím jistě, že milovník té krásné dívky ještě této noci sem přijede, a do toho času bych rád tu věc s vámi vyřídil."

"Ale dovolte ještě otázku, šlechetný pane," pravil starší mnich, pojav světského pána za ruku: "čím nám to dokážete, že jste skutečně ten, za kterého se vydáváte. Odpusťte, že se vás na to tážu; ale člověk musí býti opatrným. Já již nejsem tak mladý, abych každému na slovo uvěřil."

"Já vám to také neberu za zlé, že jste opatrný, nábožný otče," odpověděl světský pán a vytáhl z kapsy papír, který podal mnichovi. "Zde to vidíte černé na bílém, že jsem skutečně vojvoda de Medina a že jsem z rozkazu vysoko postavených osob za vámi pospíšil, abych vám dal výstrahu a abych tomu odvážlivému pánu, jenž chce tu Seňoru vysvoboditi, jámu vykopal."

"Já to písmo znám,—to je totéž jímž se nám tenkrát poručilo, abychom tu Seňoru z Pau odvezli," pravil starší mnich, když si byl papír při večerním soumraku blíže prohlédl. "Podívej se také na to bratře Oktavio", pravil pak k mladšímu mnichovi se obrátiv a psaní mu podávaje.

"To mi již postačí, když ty jsi o tom přesvědčen, bratře Bernarde", odpověděl mladší mnich, aniž by byl psaní od staršího mnicha vzal.

"Pojďme tedy do té hospody, a to ostatní spolu vyjednáme při láhvi vína", pravil světský pán, skládaje zase svůj papír a strkaje ho do kapsy u svého pláště.

Nebyl to nikdo jiný, než Endemo.

Oba mnichové přijali jeho pozvání a vešli s ním do hostinské světnice, která byla docela prázdna. To bylo Endemovi a mnichům právě vhod. Tato jizba byla prostraná a klenutá. V pozadí byl jakýsi výklenek a z toho šly nízké dveře do vedlejší komory.

Před tímto výklenkem stál dlouhý pokrytý stůl a na tomto stole byly sklenice, lahve a mísy se zvláštním jídlem, které ve Španělích pode jménem Puchero velmi oblíbeno jest, a které sestává s masa, zeleniny a bobů.

Když tito tři mužové ku stolu a pitíře se přiblížili, objevil se ve výklenku hospodský. Byl prostřední výšky, měl plné černé vousy, nepokojné a pichlavé oči a do žluta bledý obličej. Celý jeho zjev připomínal na dravé zvíře, jež na kořisť číhá. Ale přec se usmál jaksi důvěrně, když spatřil ty dva známé mnichy, a třetího hosta si při tom na spěch prohlédl.

"Vítám vás, nábožní bratří," pravil utlumeným a hlubokým hlasem.

"Přineste nám láhev Xeres," poroučel Endemo ve běžné španělštině.

Všickni tři hosti se usadili nyní ku stolu a srazili židlice trochu dohromady. Mnichové si přehodili kukle na zad, a Endemo odložil klobouk. Měl jakousi podobnost s hospodským, neboť měli oba ostře vyražené španělské obličeje, na nichž bylo viděti sprostotu a vnitřní špatnost.

Hospodský přinesl víno a tři sklenice.

"Poslouchejte příteli," oslovil jej Endemo: "vy byste se nám zavděčil, kdybyste dával trochu pozor na silnici, pokud to víno nevypijeme. My bychom neradi, aby nás někdo zde zastihl."

"Jen račte poroučet, pane," odpověděl hostinský; "a ostatně mají ti velební páni bratři, bylo-li by toho zapotřebí —" tu se ale zarazil a pohlédl na mnichy dotazným zrakem, jako by byl něco věděl, ale netroufal si to tak z hola říci.

"Jděte tedy a udělejte, co od vás žádáme," vpadl mu starší mnich do řeči, jako by byl další rozmluvě konec učiniti chtěl.

Hospodský vyšel z krčmy a postavil se před dům.

"Já nemyslím, že bude již zde; dle mého vypočítání bude to ještě několik hodin trvati, než sem dojede," praví Endemo, nalévaje do sklenic vína.

"Ale ten člověk je skutečný blázen, když myslí, že tu Seňoru vypátrá," prohodil starší františkán.

"Jen si to nemyslete, bratře Bernarde. Já říkám, že ji vypátrá, bude-li ještě mezi živými. Don Aguado a jeho sluha — ti neznají žádných překážek."

Oba mnichové pohlédli na falešného vojvodu s úžasnutím.

"Ale k matce Boží se nedostane, o tom můžete býti ubezpečen, vznešený pane," pravil starší mnich.

Endemo se musel přemati, aby nevyzradil svou radost, an se nyní dověděl, kam byli Dolores co domnělou infantku Barcelonskou zavezli. U matky Boží se nazýval velký klášter svaté inkvisice v Madridě, — on jej znal dobře.

"Ani tam nebude ta Seňora před ním jista," pravil Endemo. —"Vy neznáte Dona Aguada, bývalého vůdce Karlistů. Pokud bude živ, pokud ho neodstraníme, musíme se ho vždycky báti."

"Tedy umře," prohodil mladší mnich Oktavio, zaškarediv pohled. "Matka Boží nedá s sebou žertovati. Tam se jeho síla zlomí. To by bylo dle vašeho přání, není-liž pravda?"

"A znáte to tajemství, v které se ta Seňora halí?" tázal se Bernardo.

"Znám."

"Tedy vám řeknu, že ta infantka z kláštera matky Boží jinak se nedostane, leda jen co mrtvola," mluvil Bernardo horlivě dále.

"Nechci vám odporovati, nábožní bratří, ale to vám říkám, že ten odvážlivý milenec ji vysvobodí, pakli se mu podaří, do Madridu se dostati."

Mnichové pohlédli jeden na druhého.

"Tedy se nesmí dále dostat, než do Pampelony," pravil Antonio.

"Na tom jsem se také usnesl, a nyní se vás musím ještě otázati, chcete-li mi být v tom nápomocni, nábožní bratří. Vždyť toho žádá také vaše povinnost."

"Není zapotřebí, abyste nás na to pamatoval, vznešený pane," odpověděl Bernardo.

"Odpusťte, pakli jsem vás ve své horlivosti urazil. Don Aguado musí umříti, a dále se dostat nesmí. Proto nesmíme mařiti času."

"Vy pravíte, že má s sebou služebníka?"

"A ten je rovněž tak nebezpečný, jako jeho pán," ujišťoval Endemo, připíjeje mnichům.

"A dnes v noci sem přijedou?"

"Ano, o tom nelze pochybovat."

"A přesvědčíte se o tom?"

"Když bude zapotřebí, ano. Ale musím být při tom opatrným, poněvadž mne pán i služebník velmi dobře znají."

"Ale ještě na něco se vás musím zeptati, nábožní bratří. Na cestě jsem slyšel od jistého starce, že se v této hospodě již ledacos stalo, co není posud vysvětleno—"

"Nu, jen mluvte dále. Co vám řekl ten starec?"

"Inu ten mi řekl, že prý se vůbec o této hospodě mluví, že sem již mnohý pocestný zavítal a víckrát že ven nevyšel."

"A což kdyby bylo v tom něco pravdy?" tázal se bratr Antonio.

"Pak by mohl také Dona Aguada a jeho služebníka stejný osud potkati," odpověděl Endemo svolna a s důrazem.

Právě v tu chvíli vrazil hospodský do světnice.

"Co se stalo?" zvolal Endemo, rychle se vzchopiv.

Také oba mnichové vypili na spěch své víno a zdvihli se.

"Jedou sem po silnici dva jezdci, ale tak rychle, že je není pro prach skoro ani viděti. Již jsou docela na blízku. Poněvadž jest dnes taková tma, nemohl jsem vám je dříve ohlásiti."

"Proklatá věc. A myslíte, že se již ven nedostaneme, aby nás neviděli?"

"To již není možným—ale jestli chcete—"

Hospodský se zarazil a pohlédl pátravým zrakem na mnichy.

Bernardo chytil falešného vojvodu kvapně za ruku a táhna jej s sebou k výklenku, v jehož pozadí úzké dveře se nalezaly, pravil:

"Tedy vás povedu jinou cestou do kláštera.

Antonio spěchal za nimi. Hospodský je doprovodil až k nízkým dveřím.

Právě když Bernardo, jenž se zdál býti v tomto domě známým, dveře otevřel, bylo slyšeti venku silný dusot koní. Oba jezdcové byli již k hospodě dorazili.

"Hej, kde pak je nádvorník?" ozval se mocný hlas.

"To je on—to je Don Aguado", šeptal Endemo, spěchaje za Bernardem.

Antonio vstoupil za nimi do vysoké klenuté chodby, která byla jen slabým světlem osvětlena.

Hospodský zavřel za nimi dveře a spěchal k novým hostům.

"Kam pak mne vedete, nábožní bratří?" tázal se Endemo. "Což nezůstaneme zde, až pán a služebník ulehnou?"

"Ne, vznešený pane, my půjdeme do kláštera, a sice cestou, na které nás nikdo neuhlídá."

"Tedy patří tato hospoda k vašemu klášteru?" tázal se Endemo.

"Dříve k němu patřila, — a z těch časů pochází ještě ta tajná chodba, která ty dvě staré budovy spojuje," pravil Bernardo šeptem.

Endemo nyní nahlížel, že všecko, co mu byl ten starý vesničan o té hospodě vypravoval, s pravdou se shoduje. Tento mu byl totiž i to řekl, že jest hospoda a klášter jedno.

Starší mnich, jenž kráčel napřed, zabočil nyní okolo rohu na chodbě a zde byly schody do sklepa.

"Dole je tma", šeptal Bernardo: musíte být opatrný a hmatat rukou po zdi."

"Já zůstanu hned za vámi, šeptal Antonio: "nebojte se, že se vám snad něco stane."

Všickni tři sešli nyní po schodech dolů a dostali se do tmavé chodby, která musela být vysoká a klenutá, jak aspoň ozvěna Endemových kročejů prozrazovala. Kroky mnichů nebylo skoro ani slyšeti, poněvadž měli na nohou sandály. Bernard zůstal ještě chvilku státi, pak vyndal z kapsy klíč a otevřel dveře.

Nyní vešli do jiné prostrané chodby, načež mnich dveře za sebou zamknul.

Když byli zde několik kroků dále popošli, zdálo se, že bratr Bernard nějakou překážku z cesty odklízí, a dle šramotu se podobalo, že nějaký velký kus dřeva odstrkuje.

Antonio pojal Endema za ruku a táhl jej při samé zdi, okolo samého předmětu, který pak Bernard, jak se zdálo, zase na staré místo postrčil. Bezpochyby to bylo nějaké bednění, které další chodbu zakrývalo.

"Pozor," šeptal Antonio, "teď přijdeme na deset stupňů, které jsou příkré a vysoké."

Kdo o těchto stupních nevěděl, musel sletěti dolů.

Endemo se musel pevně držeti, aby se nechybil úzkých schodů, které byly z kamene.

Dole byla klenutá stará chodba, která vedla do kláštera. Všickni tři kráčeli nyní touto chodbou a za několik minut se octnuli v klášterské zahradě, v noční tmu zahalené, kde se nalezala široká, starobylá studně.

Zahrada byla prázdna a v hustém loubí panovalo všude mrtvé ticho. V pozadí se vypínala vysoká zeď, která dělila klášter a zahradu od ostatního světa.

Naši tři mužové spěchali do sloupové chodby, která se kolem kláštera táhla, a zmizeli pak v klášterských vratech.

Zatím byl hospodský "u města Granady" Dona Olympio a sluhu Valentina uvítal.

Prohlížel si zvědavým okem tyto nové hosti a se zvláštní pozorností utkvělo jeho oko na silné obrovské postavě Olympia. Valentino zatím držel koně. Hospodský mu udal, že jsou za domem stáje, kamž Valentino koně sám zavésti chtěl, a Olympio vešel zatím za hospodským do krčmy.

"Ale tuť je prázdno, jako po vyhoření," zvolal Olympio překvapen.

"Špatné časy, šlechetný pane", odpověděl hospodský, nemoha se Olympiově postavě ani dost vynadiviti."Mnohdy to trvá několik dní, že zde ani hosta nespatřím, jindy se zde vedlo mnohem lépe."

"Ten františkánský klášter leží hned u vaší hospody, není-liž pravda?" tázal se Olympio, vcházeje do hostinské světnice, odkudž se byli Endemo a oba mnichové před chvilkou na spěch vyklidili.

"Ano, šlechetný pane," odpověděl hospodský, zavíraje zase dveře.

"Přineste mi lahev vína a Puchero, a dejte večeři také mému služebníkovi. Přicházejí sem ti mnichové?"

"Sem nepřicházejí, šlechetný pane: oni mají své vlastní sklepy s vínem a kuchyně," odpověděl hospodský, přinášeje žádané věci.

"To já vím, že mají své sklepy a kuchyně, a že jest tam všecko nejvýbornější. Ale co je to?" tázal se Olympio, sehnuv se náhle k zemi a zdvihaje nějaký malý předmět, kterýž pak hospodskému ukazoval. "Vy povídáte, že nejsou mnichové vašimi hostmi? To přece na mně vidíte, že jsem Španěl a že znám tento křížek, který každý nábožný bratr nosí."

Hospodský se díval nějakou chvilku rozpačitě na křížek, který držel Olympio v ruce. Jeden z mnichů byl jej totiž, když spěchali od stolu, na němž ještě lahev se sklenicemi stála, zde ztratil.

Skoro bych vás byl přelhal, šlechetný pane. Ano, byli zde před chvílí dva mnichové, kteří vedli do kláštera novice."

"A toť se rozumí, že se zde posilnili?" prohodil Olympio a usadiv se k hrubému stolu, nalil si do sklenice vína. Znáte ty mnichy ze zdejšího kláštera?"

"Z větší části je znám, poněvadž jsme v sousedství."

"Víte snad, zdali před nějakým časem, dva ze zdejších františkánů jistou Seňoru sem přivedli?"

"Ne, šlechetný pane, o tom nevím ničeho."

"Je v tom klášteře opat?"

"Je tam převor, důstojný páter Francisco."

Olympio se dal nyní s chutí do jídla a vína.

Tu přišel Valentino do světnice, a na jeho obličeji bylo pozorovati jakousi nespokojenost a nedůvěru.

"Posaď se a jez a pij dle chuti," pravil Olympio, mrštiv pohledem na obličej svého věrného sluhy. Pak se zase obrátil k úslužnému hospodskému, jenž se zdál býti v domě sám jediný hospodářem, poněvadž se ještě nikdo neukázal.

"Je ten pan převor vlídný pán?"

"To je velmi nábožný a šlechetný pán," ubezpečoval jej hospodský. "Máte s ním snad co jednati?"

"S ním, anebo vlastně s dvěma jeho mnichy."

"Pak budete zde muset přenocovati, šlechetný pane. Neboť se klášter hned po slunce západu zamyká, a pak se nedostane nikdo ani tam, ani ven."

"To se mi nelíbí,—ale já jsem po té cestě utrmácen a ty také, Valentino—"

"Co se mne týče," odpověděl Valentino, "já bych s vámi jel třebas ještě celou noc."

"Já musím mluvit s převorem", pravil Olympio obrátiv se k hospodskému. "Zůstaneme tedy u vás přes noc. Máte přece nějakou postel, která by se pro mne hodila?"

"Vy jste ovšem trochu velký, pane; ale nahoře mám pokoj, a tam je upravené lože, s kterým budete spokojen."

"Ale prosím, pane," pravil Valentino, "vy jste se chtěl tázat po tom—"

Chtěl říci po tom padouchovi. Zarazil se a pohlédl na svého pána.

"Ano, jest pravda," odpověděl Olympio, "já se vás chtěl ptáti, zdali k vám nezavítal jistý cizinec, jenž má na sobě plášť, španělský klobouk a silné černé vousy. My ho na cestě viděli."

"Kromě vás, šlechetný pane, a vašeho služebníka, nemám zde již žádného hosta," ubezpečoval jej hospodský.

"On to byl na to chci umříti," pravil Valentino a vrazil do sebe sklenice vína. Pak se zdvihl, aby vyslechl rozkazy svého pána.

"Je vedle toho pokoje, který mi chcete dáti, ještě jiný, kde by mohl spát můj služebník?" tázal se Olympio vstávaje.

"Není, šlechetný pane: ten pokoj je docela pro sebe. Já myslím, že to bude vašemu služebníku milejším, když zůstane na blízku u koní. Tam je světnička s postelí."

Valentino chtěl něco namítati, ale Olympio ho předešel a pravil:

"Nu, já jsem spokojen; doveďte mne tedy nahoru. Ta dlouhá jízda mne jak náleží utrmácela. Dobrou noc, Valentino. Ráno k páté hodině osedlej koně a pak mne zbuď."

Hospodský vzal svíčku a vedl Dona Aguada nahoru.

Valentino zůstal v hostinské světnici a mumlal pak sám pro sebe:

"Ne, zde se mi to nelíbí. Ta hospoda se mi zdá být podezřelá. Proto musím být celou noc vzhůru, aby se nám nic nepřihodilo. Já toho falešného vojvodu poznal. Don Olympio je již od jakživa takový, že nemůže mít nikoho v podezření, a předc nabyl již mnohých trpkých zkušeností. Za to budu já tím opatrnější, aby se zde nic nestalo. V celém domě není ani živé duše, a v těch starých jako by vymetl, všude takové nepřirozené ticho, a k tomu ten šibalský obličej toho krčmáře. S tou osamělou světnicí tam nahoře musí to mít také nějaký háček, a mně by bylo milejším bývalo, kdybych byl zůstal u svého pána: on má tvrdé spaní, a zde se mi to zdá býti docela na místě, aby zůstal aspoň jeden z nás vzhůru. Nedělá nic, já budu dole na všecko bedlivý pozor dávati, a jak mile se něco šustne, budu hned na nohou. Ubohá Seňora, kde asi bude?"

Valentino vyšel ze světnice až před dům a poslouchal.

Vůkol panovalo noční ticho: v tmavém lesíku při silnici nepohnul se ani list, a v klášteře jak se zdálo, bylo již všecko ulehlo. Bledé světlo měsíce třepetalo se na malých klášterských oknech a vrhalo na tuto starou budovu rovněž jako na hospodu jakési magické světlo.

Valentino šel ku stájím, kde hořela lucerna, dohlédl na koně a všel pak do vedlejší světničky.

Vražedné úklady.

Hospodský dovedl Dona Aguada ku starým širokým schodům, po nichž se šlo nahoru do prvního patra.

Nahoře byla dlouhá, tmavá chodba: hospodský vedl Dona Olympia touto chodbou až na konec. Zde otevřel pokojík, postavil světlo na stůl a dělaje, jako by zde ještě něco říditi měl, pozoroval po očku, jak Olympio svůj kord a revolver na židlici vedle postele si položil.

Když chodil Olympio sem tam po pokoji, zadunělo to nedaleko postele pod jeho těžkými kroky, jako by byla pod prkny nějaká propast bývala.

"No, no, snad se zde neproborím," prohodil Olympio, dívaje se na prkna, kde stál.

Hospodský se dal do smíchu a ujišťoval, že se nemusí ničeho strachovati.

"Jen spěte docela bez starosti, šlechetný pane," pravil konečně hospodský, chystaje se zase k odchodu a mrštiv ještě jednou pohledem na zbraně a na ostatní věci. — "Již neporoučíte nic, pane?"

"Nic, než klíč k těm dveřím", odpověděl Don Olympio.

"Zde jest, šlechetný pane. Já myslím, že se ani nemusíte zamykat."

"Abych řekl, nedělám to tak daleco pro sebe," odpověděl Olympio docela chladně, odkládaje svůj měšec a ještě jiné věci na stůl, "jako spíše pro to, aby někdo jiný k úrazu nepřišel."

"Někdo jiný?" tázal se hospodský, jako by byl těm slovům neporozuměl.

"Já zamykám dveře pro to, aby nepřišel nikdo na ten nápad, vejíti ke mně v noci do pokoje. U mne je to již obyčejem, takového nezvaného hosta bez dalších okolků z revolveru, který vždy nabitý u mé postele leží, zastřeliti. A aby nikdo do takového nebezpečí nepřišel, zamykám raději dveře."

"A, tak je to?" prohodil hospodský, rozpačitě se usmívaje.

"A já to také ohlásím již napřed v každé hospodě, v které zůstanu přes noc," pravil Olympio a ukončil tím rozmluvu. "Dobrou noc — ráno vám zaplatím svůj účet."

Hospodský zmizel, i bylo venku ještě chvíli slyšeti, jak odchází. Pak nastalo ticho.

Olympio zamknul dveře a ohlédl se ještě jednou pátravým zrakem po pokoji. Bylť již tak často na hospodách všeho druhu bydlel a přenocoval že z toho měl již zkušenost, jaký dojem naň každá učinila. Zde se mu to sice zdálo býti trochu nápadným a podezřelým, ale byl právě na své poslední cestě v jižní Francii, aniž by byl měl příčinu, na něco si stěžovati.

Tento pokoj byl klenutý a měl proti dveřím jen jedno okno, do špičatého oblouku vybíhající, které v těchto tlustých zdech výklenek tvořilo. Vyhlídka z tohoto okna byla, jak se Olympio přesvědčil, na stáje. Nábytek byl zde jednoduchý a starý, ale všecko bylo čisté a v dobrém pořádku.

Nebylo zde ničeho, co by bylo u Olympia podezření vzbuditi mohlo. A ostatně se také ničeho nebál, neboť neznal vůbec žádný strach. V čas potřeby mohl zpoléhati na svou obrovskou sílu a na své zbraně.

Svlékl se, zhasl svíčku a ulehl do postele, která mu byla po takové obtížné cestě velmi milá. Za krátký čas usnul tak tvrdě, že by ho byl slabý šramot z těžka probuditi mohl. V pokoji byla tma, jen bledé světlo měsíce padalo oknem na podlahu.

Když byl hospodský svého hosta, jehož plný měšec mu byl též do oka padl, v pokoji zanechal, vrátil se zase do dolejší světnice, a poněvadž tam již Olympiova služebníka nenalezl, šol se podívat, co dělá.

Zde otevřel po lehounku dveře — u vnitř byla tma — kradl se opatrně až k světničce a přesvědčil se, že Valentino na posteli leží a jak se zdálo, tvrdě spí.

Pak se vrátil hospodský zase do hostinské světnice.

Právě když vstoupil zadními dveřmi do tmavé chodby, která vedla do výklenku hostinské světnice, spatřil při světle měsíce, jež do této chodby padalo, člověka, u samých schodů, jimiž se chodilo do sklepa, stojícího.

"Kdo pak je to zde?" tázal se polonahlas.

"Ticho — což mne již neznáte, příteli?"

"A, to jste vy, pane, jenž jste byl před chvílí s těmi nábožnými bratry u mne?"

"Já v tom spěchu zapoměl vám zaplatit. — Je ten cizinec se svým služebníkem ještě v hostinské světnici?"

"Ne, pane, oba šli již spát."

"Dobře, já bych s vámi rád promluvil několik slov."

"Buďte tak laskav a pojďte se mnou do hostinské světnice."

"Ale jen pod tou výminkou, že zamknete dveře, aby nás nikdo nepřekvapil," pravil Endemo utlumeným hlasem.

"Všecko se stane dle vašeho přání, pane. Přišel jste zase touž cestou zpět?" tázal se hospodský šeptem, kráčeje chodbou napřed, aby otevřel dveře do hostinské světnice, kde bylo ještě světlo.

Endemo na to neodpověděl a šel teprv za ním, když byl hospodský dveře na chodbu zamknul, z kteréž se po schodech do hořejšího patra chodilo. Když pak vešli do hostinské světnice, zastrčil sám dveře ve výklenku. Nyní byli ve světnici samotni.

"Já s vámi budu mluvit bez obalu," počal Endemo. "Ten cizinec nahoře má u sebe mnoho peněz."

Hospodský pohlédl pátravým zrakem na Endema, mysle, že má také on na jmění tohoto cizince zkřesáno a maje ho tudíž za svého soupeře, poněvadž také jemu Olympiův měšec laskominy dělal.

"Co tím chcete říci?" tázal se napnutě.

"Že vám budou ty peníze patřit, uděláte li mi něco k vůli. Ten cizinec nesmí z vašeho domu vyjíti."

"Cože, pane — rozuměl jsem vám dobře?"

"Já vím, že jste mi rozuměl, a vím také, že byste měl rád jeho peníze," odpověděl Endemo skoro šeptem, ale s určitostí. "Ten cizinec musí umříti, on jest nepřítelem mnichů zdejšího kláštera a naší milostivé královny."

"To může všecko býti, pane: ale považte, co je to za obra. Ten by každého jednou ranou skolil. A také nesmíte zapomenout na pověst mého domu,—ta věc by se mohla vyzraditi."

"Spí jeho sluha na blízku?" tázal se Endemo, jako by byl poslední slova hospodského přeslechl.

"Ne, ten spí v zadu v té světničce vedle stájí, a jeho pán je zde nahoře v posledním pokoji."

(Pokračování.)

Prožluklá dvanáctka.

Humoreska od A. Melíkové-Kurschnerové

Motolský ponocný Mrázek odtroubil jedenáctou. A jak zručně ji odtroubil? Jako by se byl na roh učil v konservatoři. Ale Mrázek konal také za svých mladých let dlouhou prakci u sousedního sluhy, kdež v létě na troubu, v zimě na mráz troubil. Není tedy divu, že ustavičným cvičením na troubu se zdokonalil. O tom podal také dnes nepopiratelného důkazu. Ještě nikdy nefoukal s takovou obratností, jako dnes v pozdní té hodince noční. Ale jaký div také? Srdce jeho překypovalo sladkými city a blaženou nadějí, jako vařící mléko z hrnečku. Bylť ženichem. A proto také vykračoval si tak pyšně po náměstí, jako pan pulmistr s prvním řádem na kabátě. Kdykoliv mu napadla rozkoš a štěstí, kteréž se mu zítra dostati měly, tu zabuchalo vzdor krutému mrazu jeho mládenecké, ohnivé srdce a taková radost, taková blaženost ho uchvátila, že si musel čas od času zhluboka oddechnout.

Avšak při této opojenosti mysli hnětlo ho to převelice, že musí v předvečer tak památného dne, jako je den svatební, chodit po ulicích motolských a hledět si svého úřadu. Nesměl se oddat sladké nečinnosti, neboť jak snadno mohl pak zameškat pravou hodinu k troubení? O tom právě rozjímal a zastaviv se udeřil holí o dlažbu, až to zařinčelo.

"Aby ďas vzal tu službu," zvolal mrzutě, "člověk nemá ani před samou svatbou pokoje. Tamto ve Lhotě má to ponocný jinak; tam hlásá s věže hodiny; u nás však nemohou se bez trouby obejít. Inu zvyk je zvyk a protož co naplat; budu i na dále ponocovat".

Po této samomluvě kráčel ponocný opět dále; neboť tuhý mráz pronikl i jeho huňatý plášť a ochladil trochu vřelé ženichovo srdce. Chtěl se tedy ohřát sablati a pozorně bdíti, aby v čas půlnoc odtroubil; neboť Mrázek si na tom nemálo zakládal, že svou povinnost ponocenskou řádně vykonával a že si svou spořivostí pěknou sumu zlatých zahospodařil. A v skutku vypravovaly si kmotry i tetičky, báby a babičky, že je Mrázek vzdor své notné pleši pro nejdlejší ženskou dobrou partií. A tomu také tak bylo! Ale Mrázek nechtěl dlouho kousnout do jablka, obával se, že bude kyselé. I vybíral si tedy velice dlouho a mnoši tvrdili, že si zajisté přebeře, až konečně našel.

Na kraji městečka měl kmotr Svítek pěknou hospodu, kamž Mrázek často zavítal, by si ve vší tichosti dal do láhvičky nalít žejdlík samožitné. Inu můj bože! Člověk míní a Pánbůh mění! Mrázek docházel si k Svítkovům pro samožitnou a načí tam boubelatou — mladinkou Baruška, která s čistou kanafaskou, s červenou šněrovačkou a temnomodrými očky svými konečně nit jeho Hamletovské nerozhodnosti přetrhla a — kdo může za to — lhostejné srdce jeho ohnivými zraky roznítila.

Mrázek počal se od té doby nápadně šňořiti. Koupil si nové hodinky se stříbrným řetízkem, proužkované nové kalhoty, vestu s pozlacenými knoflíky a červený šátek kolem krku, slovem vynaložil vše, aby se roztomilé Barušce zalíbil.

Lidé brzy uhodli, co as Mrázka tak často k Svítkovům táhne, netrvalo to dlouho a motolský ponocný se k tomu sám přiznal, že by si Barušku vzal kdyby ho chtěla. — Nu, a ta konečně si dala říci; neboť její Jeník jehož tak vroucně milovala, dal se ze zoufalství, že mu kmotr Svítek Barušku za ženu dáti nechtěl, na vojnu a odejel co dobrovolník do Mexika.

Nebylo tedy pro Barušku žádné příznivé vyhlídky, že by se mohla stát Jeníkovou ženou, slovem: v brzku byla Mrázkovou nevěstou.

"Vždyť jsem ještě chlapík!" pravíval Mrázek, když se byl v neděli neb ve svátek co nejlépe vyšňořil.

"Arciže jste!" tvrdívali sousedé, usmívajíce se potutelně a kmotry strkaly hlavy dohromady a práły:

"Ten starý blázen; ten by toho už mohl nechat!"

Ale marné bylo usmívání sousedů a marné pokoutní přemlouvání kmotříček.

Mrázek a Baruška z hospody byli přece jen ženich a nevěsta a zejtra měla býti svatba. Nebylo tedy divu, že ponocný motolský tak zručně jedenáctou byl odtroubil; neboť cítil se již napřed šťastným manželem. Jedině to ho rmoutilo, že nebude moci zejtra první svatební noc doma tráviti; avšak povinnost a služba šla mu nade všecko.

"Snad se to dá přec nějak vykličkovat?" rozjímal o tom právě u sebe, an tu jakýs černý předmět v temné noci zahlídl.

Přistoupiv blíže spozoroval, že jsou to sáně zrovna před domem pana doktora Boučka. "Sáně a u nich zapřažené koně bez kočího, jaká to nedbalost!" myslil u sebe ponocný, "jak snadno mohlo by se státi neštěstí!"

Byla zima a sníh padal v tenkých kločkách jako by se byl pytel s peřím roztrhl a přec nechtěl svědomitý ponocný nechat povoz bez stráže. Co dělat tedy? Na jednom místě stát, to byla příliš krutá úloha vzdor tomu, že si Mrázek z láhvičky posily dodával. Tu spatřil v saních velkou šubu.

"Vlezu si zatím do ní!" zamumlal a položiv stranou svůj plášť hned tak učinil.

Jak milo a příjemno bylo v té hebké kožešině! Nápoj, jímž se byl posilnil, rozehřál jeho krev a v brzku počaly se mu všeliké zjevy a obrazy před očima kmitati. Již přimhuřoval oči, již kýval hlavou.

"Nespi, Matěji, nespi; vždyť musíš odtroubit dvanáctou," napomínal sám sebe a z hluboka si povzdechl; ale sotva že spaní chvilku přemáhal, tu opět zdálo se mu, že vidí Barušku, že rozpíná náruč svou, že klesá na tlukoucí její srdce. "Ach!" vyklouzlo mu z pootevřených úst a ztratilo se v husté kožešině. Oči se opět přimhuřovaly, hlava klesla a brzy ozývali se z kožešiny oni chraptiví a chřestiví zvukové v odměřených odstavcích, ježto v obyčejném životě "chrápáním" nazýváme.

Nyní se otevřely dvéře u doktorova domku. Temná postava vyklouzla s malou svítilnou v ruce. Byl to kočí z hospody lukavické, jenž vezl doktora domů. Vyšvihl se nepozoruje ani, jaký náklad mají sáně, na kozlík, práskl do koní a již uháněl povoz tichou nocí jako na perutích.

Sotva vyjely sáně z města, tu tloukla s věže dvanáctá a vozka se zachvěl, neboť jel právě kolem hřbitova. Mramorové kříže na hrobech leskly se při polotemnu obestřené luny. Tu náhle zdálo se kočímu, že slyší za sebou jakési chrčení.

"Pro bůh, co to?" zašeptal vozka a nevyslovitelná hrůza ho obešla. Práskl do koní a netroufal si ani v levo ani v pravo se ohlédnouti.

Ale nastojte! Chrupání ozývalo se vždy silněji a silněji, ba ano, hoštáno se zdálo jako by to bylo za jeho samými zády. S rostoucím strachem naslouchal, zdali to není šumění větru; ale nikoliv, zvukové ti byli zcela jiného rázu.

Co zatím vozka v smrtelných ouzkostech věnel, pronásledovaly dřímajícího Mrázka strašlivé sny. Zdálo se mu, že ho nějaký cizí muž zardousiti a jemu Barušku odejmouti chce. Mrázek brání se co může, vzdychá, stená a sípá. Konečně podařilo se mu z drápů jeho se vymknouti; avšak cizinec uchopiv dívku pádí s ní odtud.

"Stůj, stůj!" volá polohlasně Mrázek na lupiče; v tom ale nakloní se sáně na pravou stranu. Mrázek se také zahoupl a strašlivý sen i cizinec byli ti tam. Mrázek spal zase klidně jako před tím.

Při Mrázkově vzdychání tlouklo vozkovi srdce vždy mocněji a mocněji a vzdor krutému mrazu stál mu pot na čele. Koně uháněli jako vítr a to ho také potvrzovalo v domněnce, že oni také něco větří. Všechny báchorky a pověsti o strašidlech a zlých duchách tanuly mu rázem v rozháraná fantasii, a ubohý kočí, který vždy tvrdíval, že není pověrčiv, byl strachem polomrtvý. Nyní měl svatosvatý důkaz, že blíže Motol o půl noci straší. Při silném Mrázkově výkřiku "stůj!" netroufal si ani do zadu se podívat, aby se mu ta příšera neobjevila.

Konečně dorazili koně až ke kolodějskému vrchu. Vozka nabyl tím přesvědčení, že již musí býti jedna hodina, kdy tedy moc strašidel přestává. A skutečně také chrčení za jeho zády umlklo. Kočí počal se poznenáhla zotavovat.

"Na tu jízdu, co živ budu, nezapomenu!" povzdechl si z hluboka, "a za celý svět o půl noci nepojedu okolo motolského hřbitova!" zaříkal se pot s čela si utíraje. Při tom švihl do koní a uháněl tryskem dále, aby domů se dostal.

Netrvalo to ani půl hodinky a kočí přistál s upocenými klisnami do Lukavic, kdež před vraty Kudláčkovic hospody zastavil.

Vozka skočil s kozlíku a pospíchal ke vratům, které byly ještě zavřeny. Bylať arciť velmi časně a všechno ještě v hlubokém spánku pohříženo. Tomáš musel dlouho klepat, než mu někdo z domácích otevřel.

Mezi klepáním zpamatoval se ponocný Mrázek, který byl po celé cestě tvrdě spal a nemaje ani tušení, jak daleko je od svého domova, vyklouzl rychle z šuby, dostal se nepozorován ze saní a pádil v temnotě dále, by dvanáctou odtroubil.

Zatím vjely sáně do dvora hospody a vozka pobouřil veškerou čeládku a počal s vytřeštěným obličejem podivnou svou příhodu vypravovat.

"Nu dnes mohu Pánubohu děkovat, že jsem se zdráv vrátil domů!" započal Tomáš.

"A co pak se ti přihodilo?" doráželi naň všichni s napnutou zvědavostí.

"Jak vám pravím, byla to strašná jízda, na kterou do smrti nezapomenu!"

"Tedy nám to přec pověz co se ti stalo?"

"Inu, když jsem jel okolo motolského hřbitova, bila na věži dvanáctá. Při pohledu na bílé kříže pojala mne jakási ouzkost; i práskl jsem do koní, abych se brzy odtud dostal. Tu najednou slyším za sebou jakés chrčení"—

"Snad nějakého nebožtíka?" pravil položertovně Jakub, druhý čeledín.

"Jen žádné žerty; byl to skutečně nějaký nebožtík neb celé hejno jich; vždyť celou hodinu mne to pronásledovalo!"

"Spaste duši!" zvolaly ženské.

"To se ti snad něco zdálo!" mínili polonedůvěřivě muži.

"A co bych vám lhal; slyšel jsem to na své vlastní uši, jak nebožtíci za mnou kostmi chřestili!"

"Kdo ví, cos to slyšel!" pravil srdnatý Jakub.

"Co jsem slyšel? Jak vám pravím, mohl bych na to přísahat, že to bylo strašidlo. Čím více jsem ujížděl, tím silněji se to ozývalo, ano zdálo se mi, že si dokonce vlezlo na sáně. Tu to vzdychalo, stěnalo a kostmi chřestilo. Koně odfrkovali a uháněli jako vítr, ženichajíce umrlčinu. Konečně byly sáně tak těžké, jako kdyby na nich mnoho cestů leželo a za mnou ozval se dutý, hrobový hlas "stůj!" — Já pustil ve své smrtelné ouzkosti uzdu klisnám, a v několika minutách octnul jsem se u kolodějského vrchu, kde vše utichlo."

Tak skončil kočí svou příhodu, o níž se ještě dlouho rozmlouvalo. Nelíčenost, s níž událost vypravoval a hrůza, která se až dosud v jeho tváři jevila, přesvědčily posluchače, že se Tomášovi skutečně cosi neobyčejného na cestě přihodilo a zaříkal se v duchu, že se bude o půl noci straniti motolského hřbitova.—

"Prožluklé ponocenství!" zamumlal Mrázek vyskočiv z teplé šuby; "člověk si musí trpce ten svůj chléb vydělat; ale což naplat! každá služba má své obtíže; jen když jsem nezaspal dvanáctou. Inu, to se také nikdy nestane, abych já jak se patří neodtroubil a zvláště dnes, kde mám před svatbou. Nu, již nemůže schánět mnoho do dvanácti; zatroubím tedy v hánsi boží. Hůt — hůt — hůt —" znělo to dvanáctkrát za sebou.

(Dokončení bud.)

"POKROK ZÁPADU"

neměl by chyběti v žádné rodině.

CHELSEA, IOWA.

J. B. ...

Sedlář a čalouník, zhotovuje všechny práce ve svém oboru k úplné spokojenosti. Správky se hned odbývají vyhovující. Za všech svou práci se ručí. Přijďte a přesvědčte se.

(Sklad)

Chicago a Northwest'n dráha,

oblíbená cesta z

OMAHA

do

CHICAGO A NA VÝCHOD!

A TA

jediná přímá cesta do

Waterloo, Fort Dodge, Dubuque, La Crosse, Prairie Du Chien, Winona, St. Paul, Duluth, Janesville, Kenosha, Green Bay, Racine, Steven's Point, Watertown, Oshkosh, Fond DuLac, Madison a Milwaukee.

OMAHA A CHICAGO!

denní i spací vozy.

HLAVNÍ PŘÍPOJENÍ.

V Missouri Valley Junction do Sioux City, Yankton a do všech měst na cestě k Sioux City a Pacific railroad.

V Grand Junction do Fort Dodge, Des Moines, Ottawa a Keokuk.

V Marshall do St. Paul, Minneapolis, Duluth a všech míst severozápadních.

V Cedar Rapids do Waterloo, Cedar Falls, Charles City, Burlington a St. Louis.

V Clinton do Dubuque, Dunleith, Prairie Du Chien, LaCrosse a ku všem místům na drahách Chicago, Clinton, Dubuque, Chicago, Dubuque a Minnesota.

V Fulton do Freeport, Racine, Milwaukee a ku všem jiným místům ve Wisconsinu.

V Chicago se všemi drahami z Chicago jedoucími.

Lístky přímé

W. H. Stennett, Gen'l Passenger Ag't. — *M. Hughitt*, Gen. Sup't.

N. Trissel — *G. C. Eddy*

J. H. Mountain — *N. Haight*

Chicago, Rock Island a Pacific dráha.

The Great Central Route

VELKÁ ÚSTŘEDNÍ CESTA

z

OMAHA DO CHICAGO A NA VÝCHOD,

Via Des Moines, Davenport and Rock Island.

Dva vlaky zvláštní

Lístky veskrz k dostání ve všech vých. městech po

A. M. Smith, Gen'l Pass'r Agent, Chicago. — H. Riddle, Gen'l Sup't, Chicago.

M. W. Clair, Traveling Agent, Omaha. — S. S. Stevens, Gen'l Western Ag't, Omaha.

T. A. Estrikin, Agent, Omaha.

Hambursko-americka paroplavební společnost.

Hamburg-Amerikanische Packetfahrt Actien-Gesellschaft.

PŘÍMÁ POŠTOVNÍ PAROPLAVBA mezi

Hamburkem a N. Yorkem

z HAMBURKU do NEW YORKU každou středu

a

Z N. YORKU do HAMBURKU každý čtvrtek.

Převozní ceny:

Z Hamburku do Nového Yorku: I. kajuta $120. zlata, II. kaj. $72 zlata, mezipalubí $32. papír.

Z Nov. Yorku do Hamburku: I. kaj. $100. zlata, II. kaj. $60 zl. mezipalubí $30. v papírech.

Děti od 1—10 roků platí polovičku. Kojenci z Hamburku do Nov. Yorku $2. zlata.

AUGUST BOLTEN

KUNHARDT & CO., 61 Broad Str., N. Y.

C. B. RICHARD & BOAS, 61 Broadway, N. Y.